

at der var Ulemper derved, kunde man jo da senere rette paa dem. I § 2 d om Sparekassemedlernes Anbringelse hedder det, at Ublaas i faste Eiendomme skulle ske efter Reglerne for Ublaas af Umyndiges Midler. En saadan Bestemmelse maa jeg anse for betryggende; men jeg vil dog sige, at jeg ikke ret kan forstaa, hvorledes de smaa Sparekasser skulde kunne virke, naar denne Bestemmelse gennemføres fuldt ud, thi Laan paa f. Ex. 200 Kr. kunne ikke ret vel taale de Udgifter, der ville følge dermed, og derfor mener jeg, at Summer indtil 2,000 Kr. skulde være fritagne for Forpligtelse til at følge den Regel, der her er angiven. Dernæst hedder det: „Den Del af Sparekassemedlerne, der ønskes anlagt i offentlige Værdipapirer, maa kun anbringes i saadanne indenlandske Obligationer eller fremmede Statspapirer, for hvilke der noteres Kurs paa Kjøbenhavns Børs.“ Hvis det var saaledes, at det kun var fine Papirer, hvis jeg tør bruge det Udtryk, der noteres paa Kjøbenhavns Børs, vilde jeg fuldstommen indrømme, at det vilde være det Rigtigste at tage dem allesammen med; men da det har vist sig, at der har været betydelige Svævinger baade i opad- og nedadgaende Retning, i sidstnævnte Henseende f. Ex. i Industribankaktier og Privatbankaktier, mener jeg, at det kunde være heldigt, om dette Antal blev noget begrænset, saaledes at vi holdt os til de Papirer, der ikke vare underkastede saa store Svævinger, f. Ex. Nationalbankaktier, kongelige Obligationer, Kreditforeningsobligationer osv. Af de statistiske Meddelelser ser jeg, at der ikke er saa faa Sparekasser, der slet ingen Penge have anbragt i Værdipapirer, over Halvdelen have ingen. Der er saaledes 2 af de 38 store Sparekasser, 11 af de 71 middelstore og 251 af de 309 mindre Sparekasser, der slet ingen Penge have i offentlige Papirer. Jeg antager, at Bestyrelsen for disse Sparekasser gaar ud fra den Forudsætning, at, naar man har gode 1ste Prioritets-Panteobligationer, kan man altid klare sig under vanskelige Forhold. Dernæst vil jeg tilføje, at efter min Mening burde alle fremmede Papirer udelukkes, da jeg ikke veed, hvorfor vi skulde bebyrde Sparekasserne med dem. § 2 o omhandler Anvendelsen af Kassens Overflud. Med Hensyn hertil kan jeg gaa med til Bestemmelsen om, at der skal henlægges 5 Procent til Reserveconden, og at Indenrigsministerens Samtykke skal indhentes ved Anvendelsen af Kassens Overflud. Jeg mener, at det er saa meget mere nødvendigt, som man egentlig ikke med Bestemthed kan sige, hvem der eier Sparekassens Overflud (Modsigelse). Jeg opfatter det ialtsald saaledes, men det skulde glæde mig, om jeg kunde blive bedre oplyst. Mod de øvrige Paragrafer har jeg ikke noget Væsentligt at indende med Undtagelse af Slutningen af § 7, hvor det hedder om Stadskæstelsens af Vedtægter for bestaaende Banker og Sparekasseseabelinger, at Indenrigsministeren er bemyndiget

til ved Stadskæstelsens Meddelelse at indrømme saadanne Lempelser i Lovens Forskrifter, som paa Grund af Institutets særegne Forhold maa anses for billige og nødvendige. Det forekommer mig, at der derved tillægges Ministeren en for stor Myndighed, og jeg mener derfor, at den sidste Del af § 7 bør udgaa. Endelig skal jeg fremføre et Moment, der ikke har været berørt her idag og heller ikke tidligere i det andet Thing, nemlig Bestyrelsernes Forpligtelse til at stille Kaution. Som bekendt, maa jo enhver Embedsmand, hvem en offentlig Kasses Forvaltning er betroet, stille Kaution, og jeg synes, der er nogen Rimelighed i, at ogsaa en Kassere ved en Sparekasse stiller en Kaution i Forhold til Kassens Størrelse. Jeg skal i ethvert Fald henstille dette til det høie Things Overveielse.

Sammenligning: Det kan være muligt, at jeg vil komme til at dømme lidt haardere om dette Forslag, end de tidligere Talere have gjort. Jeg maa paa Forhaand sige, at jeg i det Væsentlige er imod Loven. Det ærede Medlem for Marskhus Amtis 2den Valgkreds (Ingerslev) berørte Sparekasserne i sit Foredrag under Finantslovens 1ste Behandling, og det forekommer mig, som om det foreliggende Forslag ikke tiltalte ham meget stærkt, og det skulde glæde mig, om denne Opfattelse var rigtig. Det ærede Medlem for Præstø Amtis 2den Valgkreds (D. Christensen) berørte ved samme Leilighed Sparekasserne, og hvorvel han indrømmede, at det gik dem meget godt, saa tror jeg dog, at han saae paa dem med for blide Øine. Hans Opfattelse kan jeg nu ikke dele. Dersom dette Forslag skulde blive vedtaget, saa vil den Selvtjrelse, som endnu haves i denne Retning paa Pengenes Omraade, være afslaaen, og hvorfor skal det nu ske? Sparekassernes hele Fortid taler derimod. Sparekasserne have floreret i Lø af Friheden. De have havt Lov til frit at udvikle sig, og de ere bleven til velgjørende og frugtbringende Instituter. De have havt Selvtjrelse og Uafhængighed i enhver Henseende, saaledes at de have naaet en Udvikling som i intet andet Land. Hvorfor skal nu dette Gode standses? Der kan som Grund kun anføres, at der foreligger et Exempel paa, at Pengene og Bøgerne vare i Norden; men jeg tror, man maa indrømme, at der ikke var Tale om noget Tab. Men saadanne Exempler kunne kun tjene til at advare andre Bestyrere og Revisorer om at tage sig godt i Agt for Fremtiden, og det kan være en Spore for dem. Men skal derfor hele Sparekasseseinstitutionen sættes under et Slags Formynderskab? Det forekommer nu mig, som om der kan skintes et Slags Mistillid til Folket, at vi ikke skulde forstaa selv at bestyre vore Pengesager paa dette Omraade, saa jeg kan ikke se paa Loven med blide Øine. § 2 indeholder en stor Del, som ærede Herrer selv kunne se efter. Det forekommer mig underligt, at No-